

Jetty Hage

Niet gezocht

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

1

Het is bijna kwart voor zes als Ramon Ligtenberg het kantoortje achter in de winkel afsluit. Er was een klein kasverschil, dus dat heeft hij eerst uitgezocht, want daar kan hij niet tegen. Met een tevreden gevoel stapt hij het stijlvolle winkel-pand uit.

Een blik op het spiegelende etalageglas laat zijn lange, slanke gestalte zien. In de plaza is het nu rustig, alle winkels zijn gesloten, alleen het Japanse restaurant op de hoek is open.

Links naast de speciale herenmodezaak waar hij werkt, is een bruidsboetiek, en rechts een fotozaak.

Aan de overkant van het grote, met mozaieksteentjes geplaveide plein is de lift naar de parkeergarage. Zijn voeten in zwarte kalfsleren schoenen hebben niet veel stappen nodig om daar te komen. Het tocht er geweldig, waardoor hij de wollen sjaal steviger om zijn hals trekt. Zijn voetstappen klinken hier nog luider dan in de plaza en de auto's lijken allemaal op een race-wagen door de betonnen omgeving.

Terwijl hij in de richting loopt waar hij vanmorgen zijn Alfa Spider heeft geparkeerd,

haalt hij alvast de autosleutels uit de binnenzak van zijn lange overjas. Bij de glanzende, zwarte wagen wacht hij even om hem dan van alle kanten te bekijken.

Alles zit er nog op en aan, en er is geen krasje te bekennen.

Als hij in de auto zit en de sleutel in het contact omdraait, klinkt het motorgeluid hem als muziek in de oren. Met het pasje van de zaak gaat de hefboom omhoog en hij rijdt de stad in. Daar gutst het van de regen, zodat de ruitenwipers gelijk heen en weer zwiepen. De eerste week van februari heeft tot nu toe alleen maar regen in petto gehad.

‘Wat een snertweer,’ moppert hij terwijl hij de radio aanzet.

Snert... Dat kan ik wel eten, bedenkt hij gelijk.

Op de snelweg is het aan beide kanten een lange reeks van lichten, en door het natte wegdek veroorzaken vooral de vrachtwagens een nog dichter regengordijn.

Voor mijn part is het morgen zomer, denkt Ramon. De winter is niks voor mij. Of je hebt dit weer, of je staat met bevroren vingers je ramen te krabben. Of er is sneeuw en ijzel, zodat je niet

door kunt rijden. Liever ga ik vandaag nog naar Italië.

Een harde windvlaag, veroorzaakt door de vrachtwagen die hij passeert, haalt hem terug in de realiteit. En alsof dat nog niet genoeg is, meldt de nieuwslezer dat Italië getroffen is door heftige sneeuwval zoals in geen jaren gebeurd is.

‘Dat kan dus ook,’ reageert Ramon verbluft.

Net op tijd neemt hij de afslag waar hij door de schok bijna voorbij gereden was.

Mopperend op het weer en het verkeer staat hij bij het stoplicht, waar het einde van de rit al haast in zicht is. Hij rijdt graag auto, maar liefst met droog weer.

Nog even naar de winkel, dan kan hij zich daarna thuis omkleden. Hij ziet er graag goed gekleed uit, strak in het pak, overhemd met stropdas en gladde leren schoenen, maar na het werk kiest hij voor iets gemakkelijkers. Wel stijlvol.

Op het parkeerterrein voor de buurtsuper kan hij vlak voor de deur parkeren. Haastig smijt hij het portier dicht om dan met grote stappen de straat over te steken.

Met een schuiver belandt hij tegenover een jonge vrouw die bij de ingang van de supermarkt

staat. Ze ziet eruit als een buitenlandse, en ze slaat verschrikt een hand voor haar mond. Hij kan zich nog net staande houden terwijl hij haar ondertussen met een opkomende kleur aankijkt.

‘Goeie avond,’ zegt ze en ze houdt een krantje goed zichtbaar voor zich.

‘Ook zo,’ mompelt hij en hij bukt om een plastic mandje te pakken. Zijn rechterbeen en rechterknie doen zeer.

Dat kan er ook nog wel bij, denkt hij.

Met een blik erwtensoep in het mandje graait hij onderweg naar de kassa nog een pak chips uit het rek. Lekker voor vanavond als Rico komt buurten.

Bij de kassa zijn nog twee klanten voor hem. Terwijl hij wacht, trilt zijn mobieltje. Hij hangt het mandje aan zijn andere arm en haalt het toestel uit zijn binnenzak. Rico, ziet hij.

Tot ½ 8, staat er op het schermpje.

Moet nog eten, typt hij terug en hij schuift ondertussen de boodschappen op de lopende band. Het meisje voor hem begint een gesprek met de caissière.

Geïrriteerd tikt hij met zijn linkervoet op de grond. Schiet op, denkt hij, ik heb sinds halfeen niks meer op. Klets straks maar.

‘Hebt u een klantenpas, meneer?’

Hij knikt en geeft haar het plastic plaatje.

‘Spaart u zegels?’

‘Nee.’

Ze noemt het bedrag dat hij moet betalen en hij toetst zijn pincode in.

‘Nog een fijne avond, meneer,’ laat ze erop volgen met de klemtoon op ‘meneer’.

‘Dank je en hetzelfde,’ antwoordt hij en hij haast zich dan naar de uitgang. Zijn gedachten zijn al bij de invulling van de avond.

‘Tot ziens,’ zegt de buitenlandse jongedame bij de buitendeur.

Staat dat mens hier nog, schiet het door hem heen. Hij reageert met een knikje om meteen door de openschuivende deuren de avond in te lopen.

Nog geen twee minuten later laat hij zich in de autostoel vallen en hij ploft de spullen op de stoel naast hem.

‘Bah, alles is nat,’ moppert hij met een blik in het achteruitkijkspiegeltje.

Ijskoude druppels glijden van zijn donkere haar langs zijn ogen naar zijn kin en hals. Met een driftige beweging rukt hij een zakdoek tevoorschijn en hij veegt ermee langs zijn gezicht

en droogt zijn handen.

Het liefst zou hij tegelijk zijn schoenen ook afdoen, maar met een zakdoek? Nee, die moeten toch even wachten.

Wanneer hij het parkeerterrein af rijdt, ziet hij de rode cijfers van de klok en thermostaat oplichten boven de Kluswinkel.

Achttien uur vierendertig. Het is dus niet gelukt om om halfzeven thuis te zijn. En hoe warm is het? Twee graden boven nul. Lekker fris.

Ondertussen klinkt een stem uit de radio.

‘Veel sneeuw in Oostenrijk, Zwitserland en Italië.’

Weet ik al, denkt hij geïrriteerd, dat hoef je me niet nog eens in te wrijven.

Met een tik op de knop is het stil in de auto, op het motorgeluid na. Een paar straten verder parkeert hij de auto tussen twee andere voor een kleine woning.

Binnen gaat hij door het halletje naar de kamer met open keuken. Daar legt hij de boodschappen op het aanrecht. Bij het teruglopen naar de hal zet hij de thermostaat hoger. Daarna hangt hij zijn overjas aan een kleerhanger aan de kapstok. Hij doet zijn schoenen uit en haalt er

meteen een doek over. Voorzichtig gaat hij dan naar boven via de open trap die zich tussen de woonkamer en de keuken bevindt. Dat is uitkijken omdat de treden glad zijn en hij op zijn sokken loopt, maar hij loopt er niet graag met zijn schoenen op, dan beschadigen de treden gemakkelijk.

In zijn slaapkamer hangt hij zijn pak aan een kleerhanger met de stropdas erbij. Het overhemd en de sokken belanden in de wasmand.

Na een douche van twee minuten trekt hij snel zijn gewone kleren aan: een blauwe jeans van Dolce & Gabbana en een bijpassende donkerblauwe trui. In de hal trekt hij een paar schoenen van Pantofola d'Oro aan.

‘Zo, nu eten,’ zegt hij als hij een soepkom pakt. Hij maakt het blik open, giet de erwtensoep in de kom en zet die in de magnetron. Terwijl de soep warmt, legt hij een placemat op tafel en een lepel.

Aan de andere kant van de tafel staan drie bloempotten, een rode, een groene en een witte. De kleuren van de Italiaanse vlag. Erin staan lichtgroene kamercipressen. Op de salontafel staan dezelfde kleur potjes in een kleinere maat met lage plantjes.

Aan de wand boven de bank hangt een groot canvas schilderij met de skyline van Venetië.

Een paar piepjes laten weten dat de soep op temperatuur is.

Gewoontegetrouw vouwt hij zijn handen en sluit hij zijn ogen als hij voor de dampende soepkom zit, en hij zegt automatisch het gebedje dat hij als kind geleerd heeft. Het is nog een van de weinige gewoonten die hij uit zijn jeugd overgehouden heeft.

Soms gaat hij nog wel naar de kerk. Eigenlijk ziet hij het nut er niet van in, behalve dat hij er zijn vader blij mee maakt.

Stop met dat sentimentele gedoe, spreekt hij zichzelf toe. Hoe kom ik erbij om daar nu aan te denken? Misschien omdat het op avonden als deze thuis gezellig was. Dan ging de open haard aan en gingen de gordijnen dicht. Ma stak een paar kaarsen aan, wat aan Kerst deed denken, en daarna zaten we rond de tafel met een spel. Rosalien en ik kregen warme chocomelk met speculaas erbij.

Nou, ik heb geen open haard en kaarsen hoef ik helemaal niet. Ik heb spotjes die op de schilderijen gericht staan. Wel gaan de rolgordijnen naar beneden.

Zo, nu niet meer achteromkijken, dat heeft geen zin. Vooruitkijken, dat is interessanter. Nog een maand, dan begint de lente en dan nog drie maanden, dan is het zover...

Het geluid van de bel verstoort zijn gedachten en hij laat zijn blik naar zijn pols gaan. Net kwart over zeven.

Wie kan dat zijn, bedenkt hij terwijl hij naar de deur loopt.

‘Zus! Wat kom jij doen?’

‘Zo, jij bent gastvrij. Ik wilde even weg en toen dacht ik aan jou.’

‘Je smoesje is goed. Alleen is het erg doorzichtig.’

‘Hoezo?’ reageert ze verbaasd. Ondertussen is ze al bij de kapstok waar ze haar natte jack op deponeert.

‘Brr, wat een weer. Het lijkt wel herfst.’

‘Herfst met sneeuw en ijs dat je weg moet krabben?’

‘Heb je geen spray?’

‘Niet meer. Ik hoopte dat het over was.’

‘Ben je nog maar net thuis?’ vraagt ze als ze de halfvolle soepkom ziet.

‘Inderdaad.’

‘Eet ze verder. Ik ga vast in je makkelijke stoel